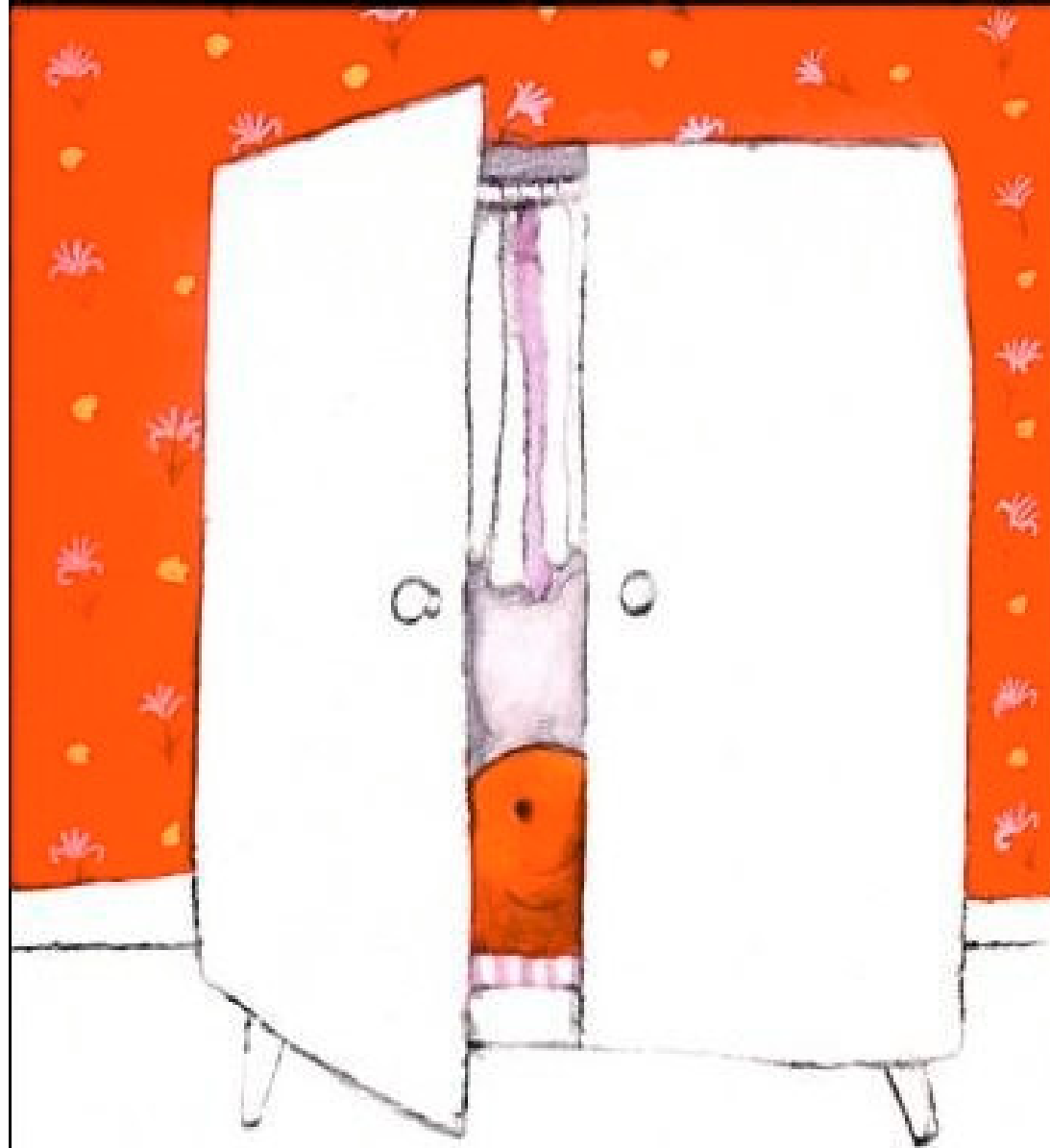

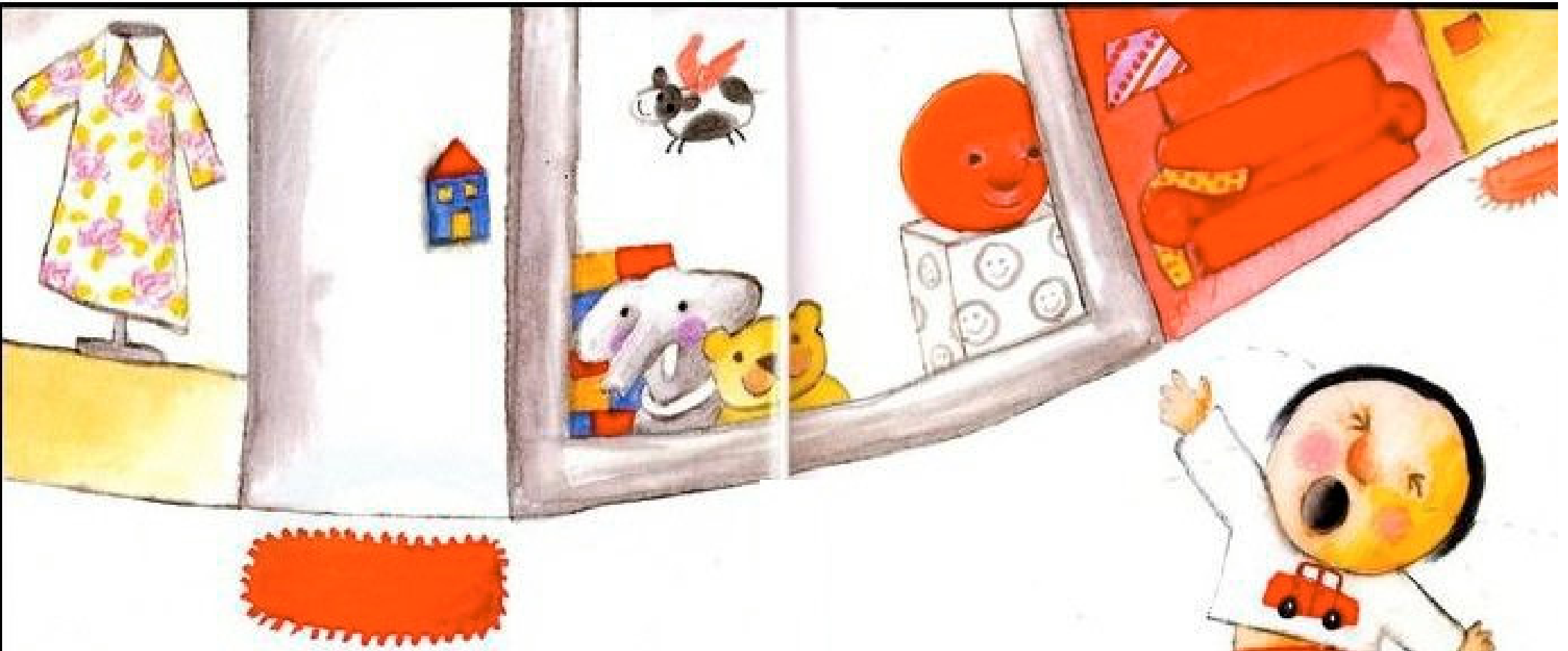
הכדור האדום

סיפרה פארידיי קהלאטבריי
צייר עלי מאפקהרי

נפתחה דלת הארון וקצת אור ואוויר נגעו
בכדור האדום.

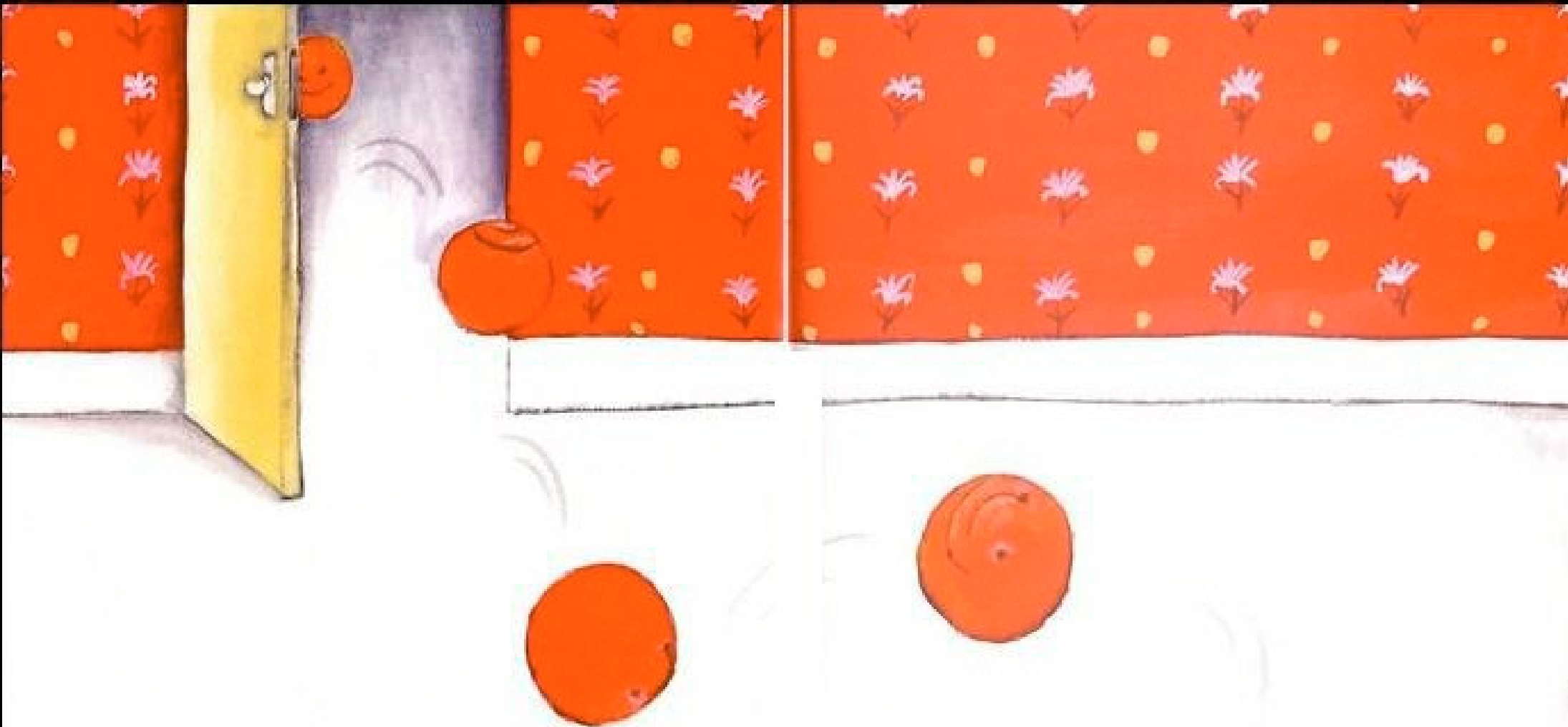
הכדור האדום היה תקוע בין כל מני חפצים
בארון ולא יכול היה לזוז.
אפילו הילד בורזו שכח אותו.
הכדור זכר את היום שבורזו ראה אותו בחלון
חנות הצעצועים, רקע ברגליים ובכה עד
שאמא הסכימה לקנות לו את הכדור.

הם נעשו ידידים טובים ושיחקו יחד במשך שנים.
אבל בורזו גדל עכשיו
ולא אהב יותר לשחק עם הכדור האדום.

בורזו חיפש עכשיו משהו בארון.
הכדור השתחרר מבין החפצים
וקפץ לאמצע החדר.
"זה נהדר. כל גופי כאב שם.
עכשיו כבר לא יכלאו אותי בארון
החשוך הזה."

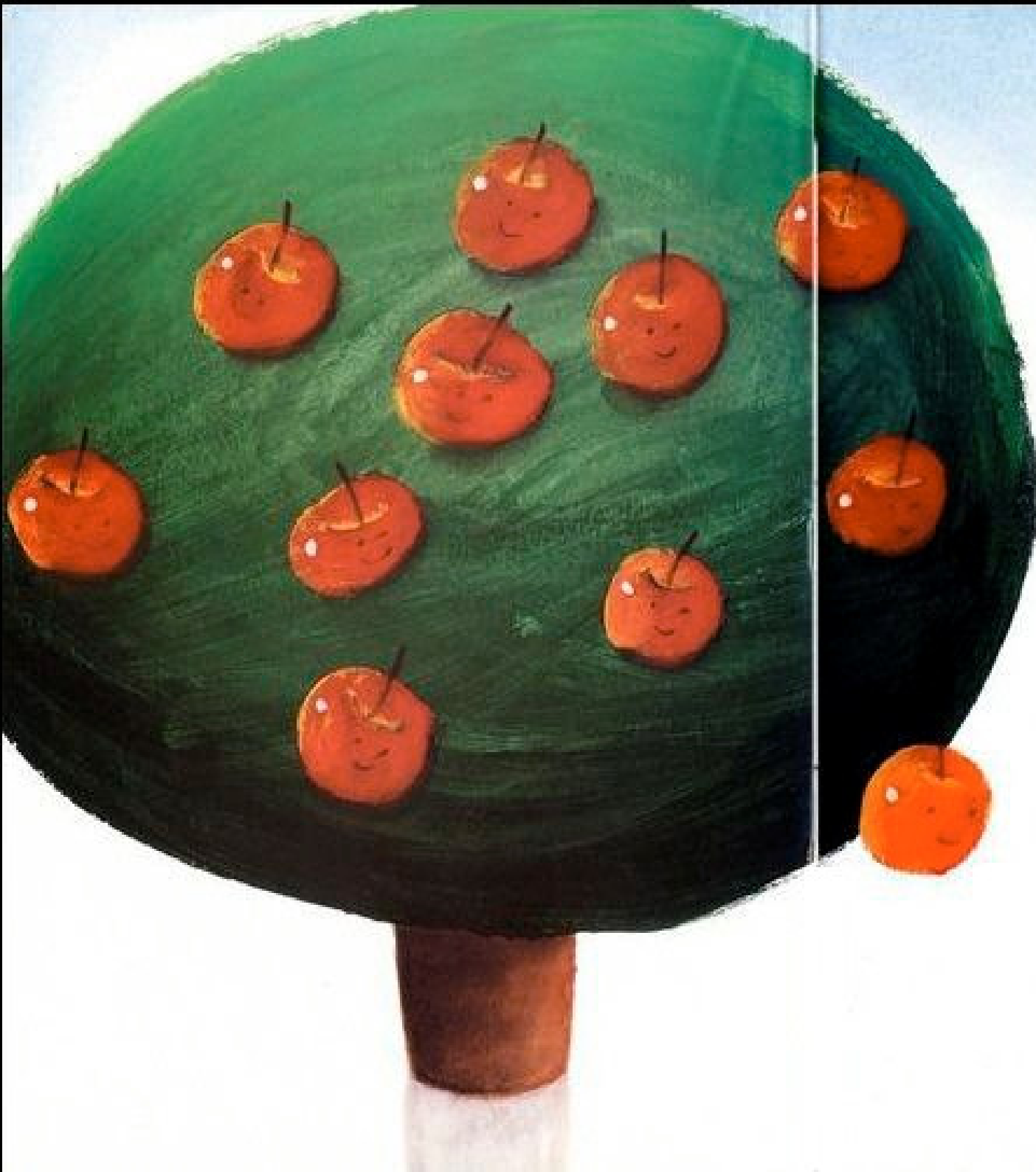

הכדור האדום חיכה הרבה זמן להזדמנות שתתן לו
לברוח מהארון. הוא התגלגל מהר אל הדלת.
"וואוו! איזה יום יפה! כמעט ושכחתי כבר כמה נעים
וחמים באור השמש."

הוא התגלגל מהר במדרגות,
קפץ בשמחה מעלה ומטה עד שהגיע לחצר.

עבר כבר כל כך הרבה זמן
מאז שראה את עץ התפוח
שבגינה.

הוא ניגש אל העץ ואמר
"הלו!"

התפוחים הביטו עליו
מלמעלה.

העץ זכר אותו, אבל התפוחים
היו חדשים ולא ידעו מיהו.
תפוח אחד, זה שתלוי היה
קרוב לאדמה אמר "הלו. אנו
מאוד דומים זה לזה."

הכדור האדום קפץ עוד כמה פעמים ואז אמר "בוא
ונשחק. אתה בוודאי לא יודע כמה נעים לקפוץ כך,
מעלה, מטה."

אבל התפוח האדום החמיר את פניו "בשום אופן
לא ארד כדי לשחק! האדמה קשה ואני רך. אם
אכה באדמה אקבל פצעים וארקב מהר. ואף אחד
לא אוהב תפוחים רקובים.
הכדור האדום שאל "מי מכם, תפוחים אדומים,
ישחק אתי?"

אבל העץ אמר "לא ידידי, התפוחים יפגעו אם יפלו
לארץ. מוטב שתמצא לך מישהו אחר למשחק."

הכדור האדום הביט סביב.

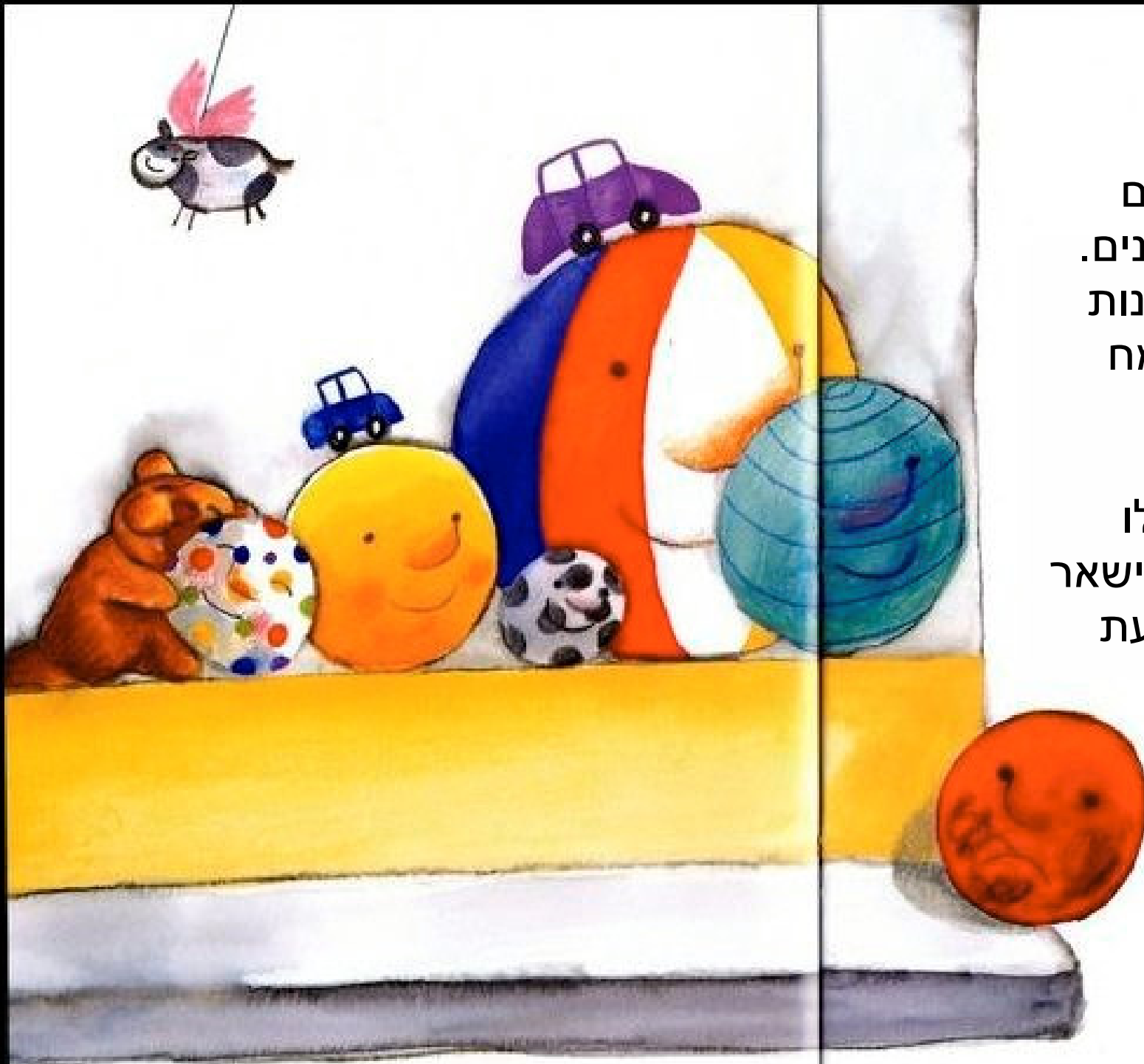
פשפש הגינה היה פתוח

הוא התגלגל מהר לשדרה
וירד במורד.

הוא התגלגל הלאה והלאה.

הוא עבר הרבה רחובות וראה מקומות לא מוכרים.

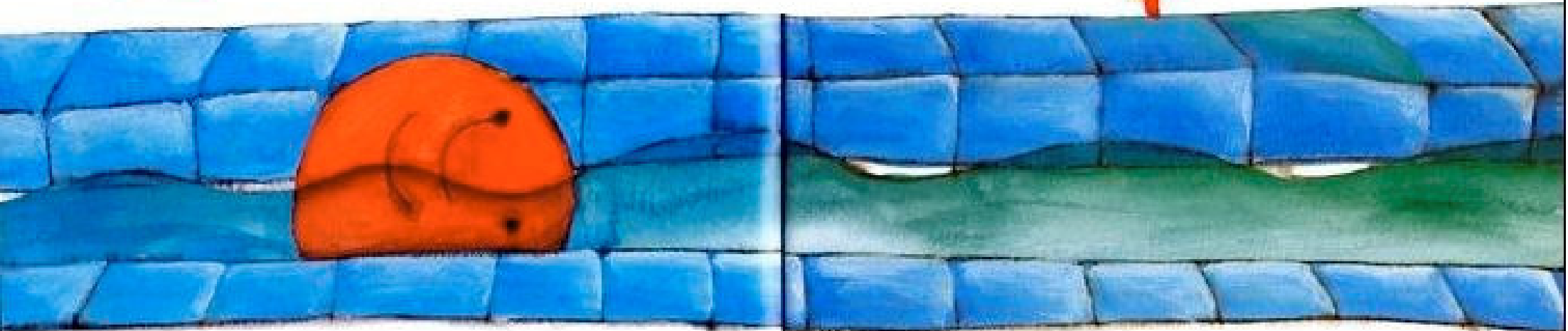
ואז עיניו ראו חנות צעצועים
והרבה כדורים בגדלים שונים.
הוא נעמד קרוב לדלת החנות
ושאל "הי, כדורים. אני שמח
שמצאתי אתכם. אפשר
להישאר כאן?"
אבל כדור גדול אחד ענה לו
"אבל אתה מלוכלך. אם תישאר
כאן, אף אחד לא ירצה לגעת
גם בנו."

הכדור האדום הסתכל על עצמו. נכון.
הכדור הגדול צדק. הוא הרי התגלגל
דרך הרחובות ושדרות מאובקות במשך
שעות. הוא נעשה שחור ממש, הכדור
האדום לא היה יותר אדום בכלל!
הוא המשיך להתגלגל עד שהגיע לפלג
מים קטן.

"כמה נקיים המים האלה! עכשיו אתרחץ ואוריד
מעצמי את כל הבוץ והאבק."
והוא קפץ למים.
הזרם עטף אותו כמו אמא דואגת ורחץ אותו היטב.
הכדור, עכשיו שוב אדום, נע עם המים ושיחק אתם.

הוא התקדם בזרם עד שהמים הניחו אותו
על סלע. הכדור האדום חייך מאושר
"התעייפתי, עכשיו אוכל לנוח כאן קצת"
ועצם את עיניו.

עבר זמן, אבל פתאום נשמע קול
והוא פתח שוב את העיניים.
ילד קטן עמד ליד הפלג.

הילד הביט על הכדור
האדום וחיך.
ואמא שלו אמרה "בוא ביג'ן,
כבר מאוחר. מדוע אתה
עומד כאן ליד המים?"

"אמא, תראי את הכדור האדום הנהדר,
שם על הסלע. הוא נראה כמו חדש."
האישה הסתכלה על הכדור.
"אמא, האם אוכל לקחת אותו?"

הילד הקטן חיבק את הכדור האדום.
"אבל תזכור" אמרה אמו "אם נמצא
את מי שהכדור שייך לו, תחזיר
אותו."

הכדור האדום חייך.
בורזו לא יחפש אותו
לעולם כי כבר שכח
שהיה לו בכלל כדור
אדום!

אמא רכנה והוציאה את הכדור האדום
מהמים. היא הסתכלה עליו מכל צד ואז
נתנה אותו לילד.
"קח אותו, יקירי. הוא נראה חדש ונקי. אולי
מישהו אבד אותו."

הכדור האדום הסתכל על הילד.
"הוא עוד צעיר מאוד. ייקח זמן עד
שיגדל ויכלא אותי בארון שלו,

ובינתיים יהיה לנו הרבה
זמן לשחק ביחד.